

CHÚA NHẬT 16 THƯỜNG NIÊN B TÂM LÒNG CỦA VỊ MỤC TỬ

+++

A. DẪN NHẬP

Đức Giêsu trong thân phận con người, vẫn là Thiên Chúa giàu lòng thương xót, nhạy cảm trước những nỗi đau khổ của con người. Ngài là vị Mục tử nhân lành hằng sẵn sóc đến mọi con chiên. Bài Tin mừng hôm nay minh họa cho chúng ta thấy lòng nhân ái của vị mục tử này.

Ngài quan tâm đến hết mọi người : các Tông đồ cũng như dân chúng. Ngài hằng quan tâm đến những nhu cầu của con người, dù chỉ là những người vô danh tiểu tốt hay nhỏ bé tầm thường nhất. Ngài đã không nề làm ngơ hay đứng dưng trước những nỗi khổ của con người, cho dầu họ là ai. Ta có thể tóm gọn đường hướng mục vụ của Vị Mục tử này là "*Tất cả vì con người*". Vì thế, Ngài không sợ bị họ quấy rầy, sẵn sàng đón tiếp và thỏa mãn những nhu cầu của họ.

Ngoài ra, Đức Giêsu cũng khích lệ các Tông đồ hãy nghỉ ngơi tĩnh dưỡng sau cuộc truyền giáo đầy vất vả khó nhọc. Nhưng nghỉ ngơi tĩnh dưỡng không có nghĩa là không làm gì mà nghỉ ngơi là xem lại công việc mình đã làm để điều chỉnh cho đúng hướng; đồng thời cũng là để lấy sức cho những công việc tiếp theo. Như vậy, theo ý Đức Giêsu, thỉnh lặng nghỉ ngơi rất cần thiết cho đời sống tu trì, cho việc truyền giáo cũng như cho mọi hoạt động khác.

B. TÌM HIỂU LỜI CHÚA.

+ **Bài đọc 1** : Gr 23,1-6.

Chúng ta có thể chia trích đoạn này thành hai phần :

a) *Phần đầu* : Thiên Chúa dùng tiên tri Giêrêmia khiển trách sự chênh mảng của vua và các tư tế trong nhiệm vụ của mình. Họ không lo lắng chăm sóc đoàn chiên của Ngài là dân Do thái. Thay vì kết hợp chiên lại, họ lại làm cho chúng phải phân tán, gặp nhiều tai họa. Cuộc lưu đày ở Babylon là một cảnh cáo đối với họ.

b) *Phần cuối* : Nhưng Thiên Chúa nói là Ngài sẽ lấy lại đoàn chiên ấy và sẽ đích thân chăm sóc : qui tụ chiên tản lạc lại, bảo vệ chúng khỏi hiểm nguy. Ngài sẽ ký thác đàn chiên cho các vị lãnh đạo biết lo lắng sẵn sóc, nhất là cho vị mục tử tuyệt hảo là Đấng Messia, xuất thân từ nhà Đavít.

+ **Bài đọc 2** : Ep 2,13-18.

Theo trích đoạn thư thánh Phaolô gửi cho tín hữu Êphêsô, chúng ta có thể tìm ra được hai ý chính :

a) *Phá đổ bức tường ngăn cách* : xưa nay có một bức tường ngăn cách giữa người Do thái và dân ngoại. Đức Giêsu đã đổ máu ra trên thập giá để phá đổ bức tường ấy. Nhờ đó, từ nay dân Do thái và dân ngoại hoà giải với nhau.

b) *Qui tụ nên một* : Cũng nhờ cái chết của Ngài mà Đức Giêsu qui tụ những con chiên tản mác khắp nơi. Trong bản thân Ngài, Ngài đã tạo nên một kiểu nhân loại mới,

tất cả mọi người, nhờ mỗi giây yêu thương, họ kết hợp với nhau, dân Do thái và dân ngoại, để từ nay mọi người đều hiệp nhất trong Ngài, làm thành một thân thể duy nhất là nhiệm thể Ngài.

+ **Bài Tin mừng : Mc 6,30-34.**

Bài Tin mừng hôm nay cũng có thể chia thành hai phần :

a) *Lo lắng cho các môn đệ* : Trong bài Tin mừng tuần trước, Đức Giêsu đã sai 12 Tông đồ đi rao giảng Tin mừng, trong bài hôm nay, các ông trở về báo cáo với Ngài về những công việc của mình, thành công cũng như thất bại, những khó khăn cũng như thuận lợi. Ngài thấy các ông thấm mệt, nên bảo các ông xuống thuyền tìm một nơi yên tĩnh nghỉ ngơi một chút.

b) *Bị quấy rầy* : Nhưng khi vừa ra khỏi thuyền lên bờ, Đức Giêsu thấy đông đảo dân chúng đã kéo đến đón chờ Ngài. Họ phá vỡ chương trình nghỉ ngơi của Ngài và các Tông đồ. Tuy thế, Ngài chạnh lòng thương họ, thấy họ bơ vơ như đàn chiên không có người chăn. Ngài đành hy sinh sở thích của mình cũng như của các Tông đồ để ban phát Lời Chúa cho đám dân tội nghiệp này.

C. THỰC HÀNH LỜI CHÚA.

Đức Giêsu động lòng thương.

I. MỐI QUAN TÂM CỦA ĐỨC GIÊSU.

Đây là lần đầu tiên và duy nhất, Marcô gọi các môn đệ là "*Tông đồ*" (apostoloi), có nghĩa là "*những kẻ được sai đi*". Như vậy chắc hẳn Marcô muốn đánh dấu một quan hệ mới của họ với Đức Giêsu. Chúa nhật vừa qua, ta đã nghe Ngài dặn dò các Tông đồ khi sai các ông đi rao giảng Tin mừng. Hôm nay các ông trở về sau một cuộc truyền giáo. Các ông kể lại cho Chúa những việc đã làm, giảng dạy và làm phép lạ, thành công và thất bại, kể cả những sự chống đối, khước từ và lãnh đạm...

1. Đức Giêsu quan tâm đến các Tông đồ.

Marcô tóm lược tất cả sứ vụ của các Tông đồ trong hai bình diện "**làm**" và "**nói**". Đó cũng là hoạt động của Đức Giêsu : những hành vi thương xót, giảng dạy. Ngài và các Tông đồ đều là những người thợ cùng làm một công việc. Đức Giêsu lắng nghe các ông với sự chú ý đầy tình âu yếm và khích lệ họ. Ngài chia sẻ niềm vui với các ông , nhưng nhận thấy các ông có vẻ thấm mệt sau một cuộc truyền giáo, nên Ngài bảo : "*Các con hãy lánh riêng ra một nơi thanh vắng để nghỉ ngơi một chút*".

Chúng ta phải công nhận Đức Giêsu rất hiểu tâm lý con người. Bởi vì làm việc nhiều rồi thì dĩ nhiên mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi đôi chút để lấy lại nghị lực, rồi mới có thể làm việc được. Đức Giêsu đề nghị với các ông đang quá mệt mỏi vì công việc, hãy dành một thời gian để nghỉ ngơi thư giãn. Quá tải, căng thẳng thần kinh mà ngày nay người ta gọi là "Stress" có hại cho công việc tông đồ cũng như các công việc khác của con người.

Điều này nhấn mạnh rằng Đức Giêsu muốn bảo các Tông đồ sống riêng với Ngài, xa hẳn đám dân chúng để có bầu khí tương giao mật thiết hơn đối với Ngài và với nhau. Điều này cũng được biểu lộ khi Đức Giêsu chọn các Tông đồ "Để ở với Ngài"

trước khi sai họ đi giảng (Mc 3,14) và ngay sau khi đi truyền giáo về, Ngài cũng muốn đem các ông đi nghỉ ngơi với Ngài.

Ngoài ra, ở đây ta cũng thấy Đức Giêsu không đề cập tới công việc của các ông, nhưng Ngài lại lưu ý riêng đến chính bản thân các ông :*"Các con hãy nghỉ ngơi một chút"* chứng tỏ rằng Ngài sẵn sóc cách riêng đến chính bản thân cộng sự viên của mình.

2. Đức Giêsu quan tâm đến dân chúng.

Đức Giêsu muốn cùng các Tông đồ xa rời đám đông sang bên kia Biển hồ để Thầy trò sống thân mật và trao đổi tâm sự với nhau. Tuy vậy, dân chúng nhìn hướng đoán trước được thuyền của các Ngài định đi đến đâu. Từ Capharnaum đến miền lân cận Betsaida và Giulia xa chừng 10 cây số, dân chúng không quản ngại cuốc bộ, nên họ đến trước Đức Giêsu.

Ra khỏi thuyền, Đức Giêsu thấy dân chúng đã đợi sẵn ở đó thật đông, Ngài chạnh lòng thương họ, quên cả ý muốn nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho mình và cho các Tông đồ. Ngài chạnh lòng thương vì đám dân này sống bơ vơ như đàn chiên không có người chăn. Sở dĩ Đức Giêsu coi họ như đàn chiên không có người chăn vì trong Cựu ước, những người có bốn phận phải dạy dỗ dân chúng là những vị thuộc hàng tư tế, những vị tiến sĩ luật, song các ông đã biếng nhác sao lãng bốn phận, vì phần đông chỉ lo tìm tư lợi.

Thánh Marcô, giống như nhà quay phim tài ba, đã thu cảnh đợm khuôn mặt Đức Giêsu lúc Ngài rời khỏi thuyền bước lên bờ, một khuôn mặt dịu hiền khôn tả, khuôn mặt của người cha nhân hậu, khuôn mặt của vị mục tử nhân lành, khuôn mặt của một vị Thiên Chúa không ngăn nổi nhịp đập thổn thức của con tim giàu lòng thương xót và hay trắc ẩn. Để thay vì Thầy trò quay lưng lại tìm đường khác trốn chạy thì Ngài và các Tông đồ lại bước lên bờ tiếp xúc với họ và Ngài dạy dỗ họ nhiều điều.

Ở đây Marcô chỉ nói trống *"Ngài dạy họ nhiều điều"* mà không xác định Ngài đã dạy gì. Nhưng Luca có ghi rõ (Lc 9,10-11) : Ngài đón tiếp họ, nói cho họ về Nước Thiên Chúa và chữa lành những ai cần được cứu chữa. Chính việc giảng dạy" nhiều điều này" đã chứng thực lòng thương xót của Thiên Chúa.

II. MỐI QUAN TÂM CỦA CHÚNG TA.

1. Quan tâm đến hết mọi người.

Đức Giêsu là hiện thân của một Thiên Chúa mang "Trái tim đa cảm" trước đau khổ của con người. Chưa bao giờ Ngài nặng lời với hạng người mang tiếng là "tội lỗi" hoặc khước từ thi ân giáng phúc cho những người bé mọn. Ngài là một bậc thầy nhân ái biết lắng nghe các môn đệ phúc trình công việc, nhưng thương họ vì thấy họ cần được nghỉ ngơi. Ngài cũng tỏ lòng nhân ái khi thấy đám dân chúng bơ vơ như đàn chiên không người chăn và dạy dỗ họ nhiều điều. Để tỏ lòng biết thương người, chúng ta hãy làm một số việc sau đây :

a) Sẵn sàng bị quấy rầy.

Bài Tin mừng diễn tả : chung quanh Đức Giêsu lúc nào cũng có đám đông muốn nghe lời Chúa và muốn được Ngài thi ân. Ngài làm việc không biết mỏi mệt. Thậm chí các Tông đồ vừa đi truyền giáo về mệt nhoài, cần sự tĩnh dưỡng nghỉ ngơi bên Chúa,

nhưng cũng không được. Chương trình nghỉ ngơi đã bị phá vỡ vì dân chúng lại đến quấy rầy, họ muốn nghe lời Chúa, họ muốn được chữa bệnh, việc đó làm cho Ngài và các Tông đồ bận rộn đến nỗi không có thời giờ ăn uống...

Nhưng trước hoàn cảnh ấy, Đức Giêsu đã phản ứng ra sao ? Không bực dọc, Ngài tiếp đón dân. Điều này nói với chúng ta nhiều về cung cách nhân từ của Ngài. Ngài xúc động vì thương yêu họ. Những bậc thầy chính thức không có thời giờ dành cho dân thường, nhưng Đức Giêsu dành thời giờ cho họ. Đó là lý do họ lũ lượt đi theo Ngài.

Truyện : Sẵn sàng bị quấy rầy.

Một lần kia, có người đàn ông đến gặp bạn mình, là giáo sư của một trường đại học lớn. Tuy nhiên, vì họ ngồi nói chuyện phiếm trong phòng giáo sư, nên liên tục bị gián đoạn bởi các sinh viên đến gõ cửa, họ tìm giáo sư để xin hướng dẫn về điều này, điều nọ. Mỗi lần như thế, ông giáo sư từ ghế đứng lên, đi đến cửa, đáp ứng nhu cầu của sinh viên. Bất ngờ, người bạn đến thăm hỏi ông giáo sư :

- Bạn xoay sở thế nào để làm việc được với quá nhiều lần gián đoạn như thế ?

Ông giáo sư trả lời :

- Lúc đầu, tôi luôn bực bội vì công việc của mình bị gián đoạn. Nhưng một ngày kia, tình hình tôi thấy rõ rằng những lúc bị gián đoạn cũng là công việc của tôi.

Ông giáo sư có thể khóa kín cửa lại, và dành hết thời giờ cho công việc của ông. Theo cách này thì không chút nghi ngờ, ông đã có một đời sống yên tĩnh hơn. Nhưng là một người quảng đại và vị tha, ông không thể làm như vậy. Trái lại, ông sẵn sàng phục vụ các sinh viên mà ông yêu mến. Và không lạ gì ông là một giáo sư hạnh phúc nhất và mãn nguyện nhất trong trường (Flor McCarthy).

Bị người khác làm gián đoạn, ngắt quãng có thể là một điều tốt. Chúng ta nhờ thế mà tránh được sự quan tâm quá đáng về chính mình. Tính ích kỷ là một thứ nhà tù giam hãm mình. Mặt khác, tình yêu thương đem lại tự do cho chúng ta.

Đức Tổng giám mục **Kelder Camara** nói :

"Bạn hãy chấp nhận những sự bất ngờ làm đảo lộn kế hoạch của bạn, làm tiêu tan những giấc mộng của bạn và làm cho dự định trong ngày hoàn toàn đổi hướng và - Nào ai biết được ? - Có khi cả đời sống bạn. Đó không phải là sự tình cờ. Bạn hãy để Thiên Chúa được tự do kết dệt những đường nét của bạn mỗi ngày".

Premanand là một Kitô hữu có thể giá, thuộc giới thượng lưu Ấn độ, đã viết trong tập tự thuật của ông: "Từ xưa cho đến mãi bây giờ, sứ điệp chúng ta cho thế giới chưa tin Chúa vẫn là : *Thiên Chúa quan tâm đến mọi người*. Đúng thế, chúng ta không nên quá bận rộn đến nỗi không dành được thời giờ cho người khác, và đừng bao giờ tự ý coi họ là kẻ gây rối phiền hà cho mình". Nếu chúng ta lấy lý do bận rộn không chịu tiếp người khác thì chúng ta mất ngay những người khách đó, họ không bao giờ trở lại nữa.

Truyện : Không chịu tiếp khách.

Ông Premanand tiếp tục kể lại một câu chuyện mà đáng lẽ ra có thể đã làm thay đổi toàn thể chiều hướng truyền đạo tại Bangal : Người ta ghi lại rằng Giám mục đầu tiên của thủ đô Ấn độ đã không chịu gặp Pandit Vidyasagar của Bangal cách chính thức. Ông Pandit được phái đi làm người phát ngôn cho cộng đồng Ấn độ giáo ở Calcutta để thiết lập quan hệ thân hữu với vị giám mục và với Giáo Hội Kitô.

Ông là người sáng lập trường cao đẳng Ấn độ giáo ở Calcutta, là nhà cải cách xã hội, một tác giả, và nhà giáo dục có tiếng, đã trở về bất mãn vì không gặp được vị

giám mục. Ông thành lập một đảng mạnh gồm toàn những người giàu có và trí thức ở Calcutta để chống đối giám mục và Giáo hội, ngăn chặn sự bành trướng của Kitô giáo...

Sự chú trọng hình thức, nghi lễ của một viên chức Giáo hội đã làm cho một người bạn trở thành một kẻ thù. Một cơ hội cho Chúa đã bị đánh mất vì một người quá cầu nệ hình thức lễ nghi, đã không chịu để cho đời sống riêng tư của mình bị quấy rầy. Một số người vì không muốn để cho người khác đụng đến cuộc sống riêng tư của mình mà đã làm mất cơ hội cho Chúa. Đức Giêsu không bao giờ xem ai là mối phiền hà cho mình, dù lúc Ngài cần nghỉ ngơi và yên tĩnh. Nhìn đám đông, Ngài cảm động và thương xót họ ; họ quá ư nhiệt thành, họ quá mong muốn điều mà chỉ một mình Ngài mới ban cho họ được.

b) Sự sẵn sóc chu đáo.

Đức Giêsu luôn quan tâm sẵn sóc mọi người khi họ cần đến Ngài. Ngài sẵn sàng đến nhà ông trưởng hội đường Giairô cứu con gái ông sắp chết (Mc 5,21-24. 35-43). Ngài sẵn sàng đáp ứng nhu cầu đòi hỏi của một viên sĩ quan đại đội trưởng đến chữa bệnh cho đứa đầy tớ của ông. Ngài đã dành biết bao thời giờ cho việc rao giảng Tin mừng và chữa bệnh. Ngài không mệt mỏi phải thi ân. Ngài luôn quan tâm sẵn sóc hết mọi người.

Quan tâm sẵn sóc không bao giờ là một việc dễ dàng. Một số người muốn sẵn sóc chút ít, với điều kiện theo cách của họ, không quá phiền hà và không đảo lộn những dự tính của họ. Nhưng hãy chăm sóc như Đức Giêsu đã làm, khi những kế hoạch của mình bị đảo lộn, đây là một trải nghiệm tốt nhất. Lúc nào các bậc cha mẹ cũng làm việc đó. Bao nhiêu lần họ đã chỗi dậy trong đêm để ngắm nhìn đứa con của họ.

Tất cả chúng ta đều có khả năng chăm sóc. Nhu cầu sẵn sóc con người là rất lớn. Sự thờ ơ đang lan rộng phổ biến trong xã hội chúng ta. Khi chúng ta dành thời giờ để chăm sóc người khác, là chúng ta đang sống Tin mừng.

Truyện : Cần được viếng thăm.

Chân phước Têrêsa Calcutta kể lại một ngày nọ, Mẹ đến thăm nhà nuôi các cụ già ở Thụy điển. Mọi việc đều trôi chảy. Thức ăn ngon. Nhân viên đều được đào tạo và đối xử với các cụ rất tốt. Đường như đó là nơi lý tưởng cho những ngày còn lại của cuộc đời.

Trong nhà ấy, có khoảng 40 người già. Tuy nhiên khi Mẹ rảo quanh một vòng, Mẹ nhận thấy không có cụ nào mỉm cười. Mẹ cũng nhận ra một việc khác. Họ cứ nhìn ra cánh cổng. Mẹ hỏi một chị điều dưỡng tại sao lại thế ? Chị điều dưỡng đáp: "Họ mong ngóng có người đến thăm họ". Lúc nào họ cũng nhìn ra và suy nghĩ. Có lẽ là con trai tôi, có lẽ là con gái tôi, có lẽ là một người nào đó sẽ đến thăm tôi hôm nay". Nhưng không một ai đến, và ngày nào cũng thế".

"Không một ai đến" ! Câu nói này ám ảnh Mẹ Têrêsa. Những cụ già này đã bị gia đình đưa vào đây và bỏ rơi họ. Hơn thế nữa, cảm giác bị bỏ rơi là nỗi đau khổ nhất của họ (Flor McCarthy).

c) Sự thông cảm hợp thời.

Tôi đã có dịp đọc cuốn "No man is an island" của Thomas Merton, cái nhan đề này đã nói lên rất nhiều về nội dung của cuốn sách cũng như tư tưởng chính yếu của

tác giả. Nó chính là một câu trả lời gián tiếp cho những ai chủ trương rằng con người là một thể giới khép kín, là một con vật bị đọa đày, bỏ rơi, một mình đương đầu với số mệnh mù quáng và phủ phàng trong một thế giới mà mọi người và mọi vật khác đều xa lạ nếu không là thù địch với mình.

Đọc trong Tin mừng, chúng ta thấy Đức Giêsu luôn thông cảm với những đau khổ của con người, ví dụ Ngài khóc thương thành Giêrusalem sẽ bị tàn phá (Lc 19,44), khóc thương người con trai của bà góa phụ thành Naim khi người ta đem chàng đi chôn (Lc 7,11-17) và khóc thương bên mồ Lazarô đã chết bốn ngày (Ga 11,1-14).

Đó là ba trường hợp Đức Giêsu tỏ ra thông cảm bề ngoài với những giọt nước mắt nóng hổi như chúng ta. Đức Maria cũng tỏ ra lo lắng khi chủ nhà giữa tiệc hết rượu tại Cana, Ngài đã xin Đức Giêsu can thiệp và phép lạ nước thành rượu đã được thực hiện (x. Ga 2,1-11).

Thánh Phaolô tông đồ đã đưa ra một học thuyết mới về thân thể Đức Kitô : Giáo hội là một thân thể, Chúa Kitô là đầu và chúng ta là chi thể của thân thể ấy, tức là chi thể của nhau. Các chi thể liên lạc mật thiết với thân, với đầu và với nhau, nên anh em có giây liên lạc với nhau một cách đặc biệt. Vì thế, thánh Tông đồ dân ngoại đã khuyên chúng ta phải biết thông cảm với nhau : *"Hãy vui cùng kẻ vui, khóc cùng kẻ khóc"*(Rm 12,14).

Người đời cũng nhận thấy rằng mình không thể sống đơn độc được, cả về vật chất lẫn tinh thần. Con người có nhu cầu vật chất cần trao đổi, có những tình cảm cần phải được chia sẻ trong đời sống thường ngày. Nhờ đó, đời sống con người mới được quân bình. Quan niệm này được diễn tả ra qua những câu tục ngữ :

- *Một con ngựa đau, cả tàu chê cỏ.*
- *Chị ngã em nâng.*
- *Lá lành đùm lá rách.*
- *Máu chảy ruột mềm.*
- *Không ai khen đám cưới, ai nữ cười đám ma.*

Tuy nhiên, trong việc thông cảm với nhau phải biết lựa lời nói cho thích hợp với hoàn cảnh kẻo làm phật lòng người ta. Nói đúng ra, đây là một lối thông cảm trái mùa.

Truyện : Thông cảm trái mùa.

Hai người đàn bà đi trong xe hỏa nói chuyện với nhau. Bà mặc áo đen kể lể với người bạn về những sự khổ cực trong gia đình mình : nào là làm ăn thua thiệt, con cái bướng bỉnh... nhất là mình mới mất người chồng thân yêu, làm cho đời trở nên buồn tẻ, cô đơn.

Bà mặc áo vàng ngồi bên tỏ vẻ thông cảm với người đàn bà đau khổ kia đã nói : Tôi cũng rất buồn vì tôi mới mất một con chó Vện, con chó này khôn lắm, nó biết canh nhà cẩn thận, tôi đi đâu nó cũng tìm đến được, thật là con chó đánh hơi rất tài tình. Nay nó chết, tôi buồn quá... Như vậy hai chị em mình cùng chia sẻ nỗi buồn với nhau !!!

2. Nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Sau cuộc hành trình truyền giáo vất vả, các Tông đồ phần khởi thuật lại cho Đức Giêsu nghe những thành quả vàng son của mình. Nhưng Ngài lại quan tâm đến con người hơn là công việc, nên Ngài khuyên các ông : *"Các con hãy lui vào nơi vắng vẻ mà nghỉ ngơi một chút"* (Mc 6,31).

Đức Giêsu khích lệ các ông đi đến một nơi thanh vắng yên tĩnh, chắc chắn vượt xa hơn cảnh huống cụ thể của đời thường. Đời sống nội tâm đòi buộc phải suy niệm. Sự náo động bên ngoài chỉ đưa đến phiền diện bề ngoài. Không có một công trình vĩ đại nào của con người được thực hiện mà lại không có sự tập trung cao độ, cố gắng yên tĩnh và tự chủ. Bất cứ cuộc sống đứng đắn nào của con người cũng phải trải qua từ giai đoạn hoạt động "bên ngoài" đến giai đoạn suy tư "bên trong".

Khi được hỏi bí quyết nào khiến **George Washington Carver** thành công trong thành tựu khoa học của mình với trên 300 sản phẩm hữu dụng, ông đã trả lời: "*Tôi thức dậy lúc 4 giờ sáng, và trong sự yên tĩnh của buổi mai, tôi lắng nghe tiếng Chúa và chương trình Ngài xếp đặt cho tôi*".

P. Doncoeur đã quả quyết: "*Không một vĩ nhân nào đã thành công mà không đắm mình trong tĩnh lặng để hồi tâm và cầu nguyện*".

Ernest Hello cũng quả quyết: "*Tâm hồn càng nhận được nhiều trong yên lặng thì càng ban phát nhiều trong khi hoạt động*".

Maurice Barrès đã viết trong cuốn sổ tay của ông: "*Trong đời sống hấp tấp và đa đoan của chúng ta, có những giây phút người ta cũng cần cầm trí lại tận trong đáy lòng, khác nào trở về nguồn, và từ đó nhìn cho rõ hơn mình đi đâu, đâu là nơi mình phải đến và nấn lại đường đi của mình cho ngay thẳng*".

Không có cuộc sống Kitô hữu nào vững chắc và sâu xa mà lại không thể hiện hai nhịp sau : sống "*nội tâm*" và hoạt động "*bên ngoài*". Đức Giêsu làm gương yêu thích sự tĩnh lặng và dạy môn đệ theo con đường đó. Và nó rất cần thiết cho đời sống tu trì cũng như đời sống hoạt động, đặc biệt cho các nhà truyền giáo.

Đức Giêsu không nghĩ đến mình, Ngài chỉ quan tâm đến người khác. Ngài rất nhạy cảm trước những đau khổ của con người. Ngài đáp ứng những nhu cầu của họ nhằm đưa họ đến hạnh phúc. Hạnh phúc của người khác là đối trọng tình thương của Ngài. Mỗi người chúng ta có đời sống riêng tư, được sắp xếp theo ngăn nắp, hợp lý, chúng ta có quyền bảo vệ sự quân bình ấy, nhưng nếu có đôi lúc phải hy sinh cái lợi ích riêng tư ấy vì hạnh phúc của người khác, chúng ta hãy coi đó là một nhiệm vụ.

*Xin cho con một quả tim như Chúa,
Biết cảm rung trước những nỗi đớn hèn,
Những bất toàn, những bất hạnh của anh em.
Để con không nỡ quay lưng tìm đường trốn chạy.
Xin cho con một trái tim nhân ái,
Biết chạnh lòng thương cảm trước tha nhân.
Dẫu khi con muốn tìm chút an nhàn,
Muốn được hưởng chút niềm vui chính đáng.
Xin cho con đừng bao giờ than vãn,
Khi bị quấy rầy, đeo đuổi với nỉ non.
Bởi bao lâu mà đau khổ vẫn còn,
Thì tình Chúa vẫn dạt dào trong Chúa,
Cùng rung lên nhịp điệu của Thánh Linh.
Cho con dám dẫn thân vì Chúa quên mình,
Bởi Chúa đã vì yêu mà trao ban tất cả.*

Lm Giuse Đình lập Liễm

Giáo xứ Kim phát

Đà Lạt